D.63-154

le při
vám,
když
usmě

1

Moje žena, když přijížděla na víkend za námi, pokaždé si povzdechla, co budeme s tolika kočkama dělat? Utěšoval jsem ji, ale přeci sama víš, najednou máme pět koček, a na jaře se všechny ztratí, jedna kočička nepřijde, chodíme za noci, voláme, ale kočička nepřichází, pak druhá, třetí, nakonec zůstane jen jedna, aby i ta někam odešla a už se nevrátila ... Ale moje žena, když viděla ta zvířátka, lamentovala dál ... co budeme s tolika kočkama dělat? Ale sama se těšila na rána, když jsme se probouzeli, že jsem vstal, otevřel dveře a pět odrostlých koťat se vřítilo do kuchyně, vylábala nejdřív dva talíře mlíka a pak jsme si ještě všichni vlezli do postele a koťata se přišla ohřát do peřin. Tři koťata jsem vždycky dával ženě do postele, na palandu, a tak jsme leželi se zvířátky, která spokojeně usínala. Renda, Segmyler a Švarcvald líhávali se ženou, a u mne ležela ta dvě koťátka s bílými fusakličkami a bílou náprsenkou, pojmenoval jsem černou kočičku Švarcava, mourovatého kocourka Fusakličkou. Nejraději jsem ale měl Švarcavu, nemohl jsem se na ni vynadívat a ona mne měla tak ráda, že skoro omdlívala, když jsem si ji vzal na ruku a dal k čelu a šeptal jsem jí do ucha sladká vyznání lásky, tak nějak jsem dosáhl věku, ve kterém už jsem